

JAMIE BECK

Mohlo by to vyjst

Takí rozdielni
a predsa stvoreni
jeden pre druhého

IKAR

JAMIE BECK

*Mohlo by
to vyjsť*

Preložila Terézia Štubniaková

IKAR

Jamie Beck

Mohlo by to vyjst'

IKAR

Jamie Beck
THE PROMISE OF US

Text © 2019 by Jamie Beck

All rights reserved.

Translation © 2022 by Terézia Štubniaková

Cover design © 2022 by Soňa Šedivá

Cover photo © Shutterstock

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8072-4

*Mojej agentke Jill, ktorá v mojich príbehoch našla niečo,
čo sa jej páčilo, a odvtedy neúnavne pracuje a pomáha mi
zdoŕávať slasti a strasti autorského života. Vďaka za všetko,
čo robíš, aby si ma udržovala na správnej ceste.
Viem, že to nie je ľahké!*

Prvá kapitola

Ak by sa tak Claire vyhla rozhovoru so Steffi, s radosťou by sa postavila nahá doprostred námestia v Sanctuary Sound a všetkým ukázala svoje jazvy. Otcovo varovanie, že pracovať s kamarátkou nie je práve najlepší nápad, zmietla zo stola. Bola si skrátka istá, že ona a Steffi spoločne prekonajú všetky prekážky. Veď predsa vyriešili situáciu s Peyton a vtedy si Claire vôbec nevedela predstaviť, čo horšie by sa mohlo prihodiť. Jej predstavivosť však pravdepodobne nepracovala na plné obrátky. Momentálna situácia, keď Steffin milovaný bungalov zo štyridsiatych rokov do poslednej kvapky vyžmýkal ich firemný rozpočet, len dokazovala, že práve osobné väzby medzi nimi vyvolávajú najviac pracovných konfliktov. Než si sadla, oprela Rosie, ošúchanú palisandrovú a slonovinovú palicu, o jednu zo stoličiek pri jedáľenskom stole.

Nad hlavou jej zazneli kroky Steffinho priateľa Ryana a vzápätí bolo počuť zvuk silného prúdu vody valiacej sa zo sprchy.

Kým im Steffi nalievala horúcu čokoládu, Claire si už po miliónty raz prezerala zrekonštruovaný interiér. Na podlahy vyskúšali šesť rôznych odtieňov farieb Espresso a Jacobean na podlahy a nakoniec sa rozhodli pre najtmavší variant. Sivé keramické obkladačky a kremencové

pracovné plochy boli zbytočne vyhodené peniaze. Zmes moderných a vidieckych prvkov so starožitnými doplnkami by sa síce výborne vynímala na stránkach časopisu *Town&Country*, to však nič nemenilo na tom, že tento projekt bol finančne nezodpovedný.

„Máš dnes ráno svetlejšie vlasy. To je nový preliv?“ Steffi vybrala z chladničky šľahačku. „Rusovlásky sú teraz v kurze.“

„Vďaka.“ Claire si rozpačito obtočila prameň vlasov okolo prsta. Toto spontánne rozhodnutie malo viac do činenia s Peytoniným návratom ako s túžbou vyzerat' štýlovo.

Peyton Prescottová, ďalšia členka ich detského trojlistka, ktorý pomenovali Orgovánová liga. Za posledných osemnásť mesiacov mala Claire zakaždým, keď niekto spomenul Peytonino meno, pocit, že jej vrazili dýku do srdca. Akoby nestačilo, že Peyton sa prehnala mestom ako veľká voda a počarovala jej bývalému priateľovi Toddovi, ktorý potom Claire opustil a vybral sa s Peyton do sveta za dobrodružstvom. Keď vás zradí milovaný muž, je to hrozné. No keď vás zradí milovaný muž aj bývalá najlepšia priateľka – hoci Peyton očividne nebola jej skutočnou priateľkou –, bolesť je takmer neznesiteľná.

Isté však bolo, že Peyton nebola jediná žena s dobrodružnejšou povahou ako ona. Zdeformovaný bok a chronická bolesť po strelnej rane ukončili všetky Clairene dobrodružstvá ešte skôr, ako sa naučila šoférovať. Už žiadny tenis. Žiadne túry. Žiadne vysoké podpätky. Dokonca ani tancovanie už pre ňu nebolo to, čo kedysi, hlavne počas chladných vlhkých nocí. Palica sa stala jej najvernejšou spoločníčkou, preto sa jej rozhodla dať meno. A cestovanie? Claire už prekonala to najhoršie obdobie posttraumatickej stresovej poruchy, no prehnaná ostražitosť sa stala ich rodinným krédom. Žiadne výlety do veľkých miest alebo dovolenkových destinácií.

cí, kde by riskovala ďalší incident, ktorý by ohrozil jej život.

Ale to bolo jedno. Žila, a napriek obmedzeniam to bolo vždy lepšie ako druhá alternatíva. Claire sa však chcela pohnúť ďalej, takže sa uspokojila s tým, že Peyton a Todda už nikdy neuvidí, a s dobrým pocitom, že sa ich oboch na dobro zbavila, sa s nimi v duchu navždy rozlúčila.

Ani vo sne by jej nenapadlo, že sa Peyton vráti do rodného mesta, hoci len na čas. Claire momentálne s nikým nechodila, takže jediné, čo jej Peyton mohla v tejto chvíli ukradnúť, bola jej hrdosť. V Clairinom momentálnom rozpoložení sa to pokojne mohlo stať. Prinajmenšom budú o nich v meste opäť klebetiť. Na rozdiel od obdobia, keď profesionálne hrávala tenis, Claire teraz neznášala, ak sa odrazu stala stredobodom pozornosti, takmer tak veľmi, ako neznášala ružičkový kel.

Peytonin návrat bude totiž znamenať, že sa do mesta vráti aj jej brat Logan, o ktorom zvykla ako dievča snívať. Vlastne bol jediným rivalom jej vysnívaného priateľa, vtedy ešte len začínajúceho tenistu Andyho Roddicka. Logan bol vždy iný ako ostatní pubertiaci – múdrejší a kreatívnejší. Keď ho v jeseni stretla, len niečo zakoktala a odšuchtala sa preč. Pri tej spomienke ju obliala horúčava.

Prisahala si, že keď nabadúce stretne jedného z Prescottovcov, bude na nich pripravená.

V náhlom popude vyrovať sa svojej zlatovlasej priateľke si odfarbila vlasy na svetlejší odtieň. Hlúpe? Samozrejme. No vo chvíli, keď sa tak rozhodla, jej to dávalo zmysel. Potom si však spomenula na Peytonin pretrvávajúci boj s rakovinou a na to, že momentálne asi nemá žiadne vlasy, a rýchlo prosila o odpustenie za také maličerné myšlienky.

Claire pohladila povrch Steffinho nalakovaného starožitného farmárskeho stola a prstom prešla po ryhe medzi

dvomi kusmi dreva. Táto výhodná kúpa bola výsledkom toho, že Claire celý svoj dospelý život prežila v okruhu pätnástich kilometrov od domu, a tak poznala doslova každého miestneho remeselníka. Claire sa pri pomyslení, ako tu Steffi, Ryan a Emmy spoločne jedia sviatočné jedlo a sfukujú sviečky, usmiala.

Steffi odniesla okrúhlu kovovú tácku s veľkými hrnčkami a šľahačkou do jedálne, položila ju na stôl a jeden hrnček podala Claire. „Nech sa páči.“

„Vďaka.“ Vdýchla arómu mliečnej čokolády a potom jemne fúkla do hrnčeka, aby si nápoj trochu ochladila. „Zdá sa, že s vybaľovaním si takmer hotová.“

„Nechce sa mi veriť, že to trvá tak dlho, no nebudem sa sťažovať.“ Steffi sa posadila, zopla si tmavé vlasy do chvosta a vyhrnula si rukávy na Ryanovej vyblednutej univerzitnej mikine. „Niekedy sa po zobudení musím uštipnúť. Nikdy by mi nenapadlo, že budem opäť zaľúbená a žiť tak, ako som si to v mladosti vysnívala.“

Claire sa načiahla ponad stôl a stisla Steffi ruku. „Tak veľmi sa z teba teším.“

Myslela to vážne. Takmer.

Steffi a Ryan museli prekonať veľké množstvo omylov a zmieriť sa s násilným útokom na Steffi, aby sa dostali až sem. Zaslúžili si byť šťastní, čo bol jeden z dôvodov, prečo Claire s týmto projektom súhlasila a dovolila im dom kúpiť za cenu, ktorá ich firme nevyniesla takmer žiadny zisk. Možno mal jej otec predsa len pravdu, keď ju varoval pred miešaním podnikania s priateľstvom, no *toto* rozhodnutie naozaj neľutovala.

„Vďaka.“ Steffi prechádzala pohľadom z Clairinho otvoreného laptopu na Rosie a potom späť na Clairinu tvár. Potom potľapkala Claire po ruke. „Chcem, aby si bola šťastná aj ty. Ryan má veľmi chutného kolegu...“

„Som šťastná.“ Claire si odtiahla ruku. Bola to pravda, hoci nemohla poprieť fakt, že jej tak trochu zovrelo srdce

zakaždým, keď si z času na čas spomenula, ako sa jej vlastný lúboštný život rozplynul. Rozplynul? Nie. Vybuchol – alebo sa zrútil? Najvýstižnejším slovom by bolo asi unikol.

No už sa cez to dostala. Naozaj. Už si Todda nepredstavovala s rohami a so zelenými očami. Pri spomienke na to, ako rada trávila voľný čas, sa musela pousmiať. Robila to tak často, že si pomaly nevedela vybaviť, ako v skutočnosti vyzeral.

Teraz sa večer unavená zvalila do postele a tešila sa, ako si po dlhom produktívnom dni prečíta dobrú knihu. Len občas jej hrud' nečakane zovrel studený tmavý mrak, ktorý jej spôsobil takmer rovnakú bolesť ako jej bok. Stávalo sa to vtedy, keď v televízii ukazovali reklamu na plienky alebo keď niekomu zariaďovala detskú izbu, prípadne vtedy, keď si pozrela *Žápisník jednej lásky*.

Steffi sa na ňu usmiala a popraskala si hánky.

Dost' už bolo Peyton a Tódda a môjho neexistujúceho lúboštného života.

„Budem však oveľa šťastnejšia, keď konečne vyriešime naše finančné problémy.“ Claire sa načiahla za šlaháčkou, poriadne ňou potriasla a navrch horúcej čokolády si vytlačila tri vrstvy nadýchanej, studenej sladkej smotanovej peny. Dušu vyživovali drobné radosti života, a keď ste ich niekoľko pospájali dohromady, dokázali ju ochrániť pred sklamaniami a smútkom, ktorým každý človek čelil. „V čase, keď sme pracovali na tomto projekte, sme prišli o možnosť zaobstarat' si ďalšie projekty. Moje malé dizajnérske zákazky nás obe neuživí a úcty nám tiež nezaplatia.“

„Čoskoro sa nám začnú hrnúť nové renovačné práce. Ľudia zvyčajne nechcú prerábať v zimných mesiacoch.“ Steffi sa pozrela cez francúzske okno na zasnežený dvor, kde malá Emmy stavala iglu.

Claire si zriedkavo spomínala na obdobie pred útokom, keď bezstarostne ťahala klzák hore na Nob Hill,

guľovala sa s deťmi zo susedstva, sedávala na parapete pri pecku v rodičovskom dome a pozorovala, ako za oknom padajú veľké vločky. Teraz sa jej pri týchto trpkosladykých spomienkach rozlialo v hrudi príjemné teplo.

Steffi si povzdychla. „Viem, že naša firma utrpela ranu pod pás len preto, aby sme si s Ryanom mohli dovoliť tento dom, no sľubujem, že ti to všetko vynahradím.“

„Urobila som to preto, lebo mi na tebe záleží, takže nechcem, aby si mi to „vynahradila“. No na to, aby sme mohli dokončiť tento projekt, sme sa museli odkloniť od pôvodného firemného plánu a najat' si niekoľko robotníkov. Odteraz musíme pracovať strategickejšie. Vráťme sa k nápadu prenajať si jeden z obchodov, aby sme prilákali čo najviac zákazníkov.“

Počas práce pre Ethan Allen zistila, aké dôležité je mať priestor, do ktorého by potenciálni zákazníci mohli kedykoľvek vojsť, položiť im niekoľko otázok a prezrieť si vzorky. Plán ich predajne mala už dávno načrtnutý – obrovské tabuľové výklady, bielo-modrý interiér, okrúhle pracovné stoly a rozmanité zabudované svietidlá – a nemohla sa dočkať, kedy sa jej plány konečne stanú realitou. „Na to však potrebujeme viac peňazí, a to okamžite. Nestážujem sa, no potrebujeme nové podnety, viac návštevníkov na stránke a viac aktivity na sociálnych sieťach.“ Claire zavrela oči a pomasírovala si spánky. Ani jedna z týchto činností ju nezavala stresu tak rýchlo ako nezdravé jedlo, no Steffi nevyložila žiadne keksíky, takže nemala na výber.

Keď počula, ako si Steffi nastriekala do hrnčeka viac šľahačky, otvorila oči a pozrela sa ponad stôl. Steffi si v tichosti popíjala kakao, no jej zvláštny výraz upútal Clairinu pozornosť.

„Na čo myslíš?“ Claire položila ruky na stôl. Steffi potriasla hlavou a mávla rukou. „Na nič.“

„Neklam. Máme nejaký ďalší problém, ktorý mi unikol?“

„Nie.“ Steffi sa zhlboka nadýchla, zadržala dych a potom pomaly vydýchla. „Viem o jednom projekte, z ktorého by sme mali úžasný zisk a pri ktorom by si mohla naplno uplatniť svoj talent. Je to *peniaze-nie-sú-problém* projekt.“

Nadšenie pozdvihlo Claire na duchu a okamžite sa na stoličke vystrela. Čokoľvek, čo urýchlilo plány na otvorenie ich vzorkovej predajne, si zasluhovalo jej pozornosť. „To znie fantasticky. V čom je háčik?“

Steffi si povzdychla.

„Zabudni na to. Aj tak to odmietneš zobrať, takže sa pohnime ďalej.“ Steffi si do úst vložila za lyžičku šľahačky. „Ach! Molly mi prezradila, že pani Brewsterová sa chystá prerábať hlavnú kúpeľňu.“

Nebohý manžel pani Brewsterovej jej zanechal dosť peňazí, aby mohla pohodlne žiť ešte dlhé roky, no nikdy by ste to na ňu nepovedali. Tá žena vystrihla z novin každý jeden zľavový kupón, ktorý našla – Claire za ňou neraz stála v rade v potravinách. Každý týždeň dala do zvončeka v kostole len dva doláre, hoci si mohla dovoliť prispieť oveľa viac. A na Halloween dávala deťom miničokoládky. Mini!

„Nemôžeme sa večne spoliehať na to, že nám Ryanova mama bude dohadzovať zákazky a akosi sa mi nechce veriť, že by pani Brewsterová minula na prerobenie kúpeľne veľa peňazí. Stavím sa, že si to celé vymyslela, len aby od Molly vytiahla čo najviac informácií o našej firme.“ Claire sa naklonila dopredu a oprela sa laktami o stôl. „Nenúť ma prosíkať. Ak máš riešenie, sľubujem, že ho hneď neodmietnem. Nie som idiot. Potrebujeme príjem. Urobím čokoľvek, aby sme nemuseli zavrieť dvere.“

Steffi zastala s bradou tesne nad okrajom hrnčeka. „Čokoľvek?“

Claire sa postavili chlpy na krku, no oboma rukami Steffi naznačila „do toho“.

Steffi zaváhala. „Ako by sa ti páčilo, keby sme prerobili jeden drahý byt v Chelsea?“

„V meste?“ Pri myšlienke, že by sa mala vrhnúť do sveta chaosu a nebezpečenstva, jej bolestivo brnelo celé telo. Už sa raz stala obeťou neznáameho blázna. Manhattan sa len tak hemžil šialencami a väčšina z nich šoférovala, akoby ich autá boli teplom navádzané riadené strely. „Kto by si najal *nás* namiesto jednej z prestížnych dizajnérskejších firiem, ktoré im sídlia priamo pod nosom?“

Steffi sa zadívala priamo na Claire: „Logan.“

Claire vyschlo v ústach a oťažel jej jazyk. *Pracovať s Loganom...* Krv mala odrazu hustú ako teplý sirup. Chvenie a strach, všetko naraz – pocity, ktoré milovala a súčasne nenávidela. Jej vlastný druh šialenstva. Možno predsa len *patrila* do New Yorku. „Nie.“

„Povedala si, že urobíš čokoľvek.“

„Nie toto. Toto *nikdy*.“ Claire sa nemusela pozrieť do zrkadla, aby vedela, že jej svetlé, pehami posiate líca teraz vyzerali, akoby jej ich niekto pretrel dozretými jahodami.

„Presne ako som predpokladala.“ Steffi bezstarostne mykla plecami, hoci práve vytiahla poistku z granátu a hodila ju na stôl. „Takže, kým sa nenaskytne niečo ďalšie, budeme mať trochu menej peňazí. A pokiaľ ide o aktivity na sociálnych sieťach, nedávno som čítala článok...“

Claire si uvedomovala, že Steffi niečo hovorí, no slová jej pripadali ako biely šum, pretože jej myseľ sa stále zaoberala myšlienkou, že by pracovala *s*, a nie *pre* Logana Prescottta. Jeho očividne prepracovaný plán ju rozosmieval. Naozaj si myslel, že svojej sestre takto kúpi odpustenie? Na to môže zabudnúť. Claire Peyton nikdy neodpustí. Ani keby jej za prerobenie bytu zaplatil milión dolárov.

Do toho bytu sa Peyton presťahovala vtedy, keď mala podstúpiť chemoterapiu a keď ju Todd nechal, len čo sa

dozvedel o jej chorobe. Keď Claire zvažila, ako sa správal k nej, nemalo by ju prekvapovať, že opustil Peyton. Nech už to bolo akokoľvek, Peyton si to za porušenie hlavného pravidla ich priateľstva zaslúžila.

Claire si so zavretými očami pritlačila dlaň na horúce líce a opäť žiadala o odpustenie za ďalšiu zatrpknutú myšlienku.

„Claire? Počúvala si ma?“ opýtala sa Steffi.

„Prepáč.“ Rukou si prešla po čele, aby sa prestala mračiť. „Nájdem niečo iné, čo nám prinesie nových zákazníkov. Pracovať pre Logana jednoznačne odmietam.“

„Škoda. Na jeho byte by si sa vyšantila. Som si istá, že by ti dovolil urobiť čokoľvek, čo by si chcela. Všetko by vyzeralo lepšie ako to, čo tam teraz má. Mám dojem, že mu na tom doteraz nezáležalo, pretože tam netrúvil priveľa času.“

Len jeden z Prescottovcov mohol vlastniť nehnuteľnosť za milión dolárov, v ktorej býval rovnako dlho, ako ju nechal ležať ladom.

Toto dedičstvo pochádzalo od ich starého otca, ktorý bol slávnym spisovateľom. Prescottovci, zahalení tajomstvom, a ich prímorský dom jej pripadali ako vystrihnutí z *Veľkého Gatsbyho*. Logan si, presne tak ako jeho sestra, vybral kariéru, ktorá mu umožňovala cestovať okolo sveta. Kedysi bol módnym fotograf, teraz pracuje ako dokumentárny fotograf. Skvelé zamestnanie. Hodilo sa k jeho povahe, v ktorej sa spájali prvky lichotníka, dobrodruha, aktivistu a umelca. Niežeby ju ktovieako zaujímalo, čo práve robí alebo kde sa nachádza.

„Nie som idiot.“

„Nič také som nepovedala!“ Steffi mala dosť drzosti, aby sa tvárila zaskočene.

„Toto je Peytonina robota. Stavím sa s tebou, o čo chceš, že ho na to nahovorila ona. Neviem, čo ma rozčuľuje viac, či to, že s niečím takým prišla, alebo že si jej

na to naletela, alebo že vie o našich finančných problémoch.“

„Nie je to žiadne sprisahanie. Spomenula som, ako veľmi ma mrzí, že som ťa kvôli tomuto domu postavila do nepríjemnej situácie. Logan s tým nápadom prišiel bez rozmýšľania, priamo na mieste.“

„Nedokážem sa vyrovnáť so záväzkami, ktoré by táto práca priniesla.“ Až na to, že teraz už Claire nedokázala myslieť na nič iné, pretože myšlienky na Logana momentálne zaberali celú kapacitu jej mozgu. Keby jej Peyton neukradla Todda, Claire by pravdepodobne okamžite skočila po príležitosti pracovať s Loganom. No v takom prípade by sa nemohla oddať svojim túžbam. Niežeby sa im niekedy, predtým než stretla Todda, oddávala. Pri Loganovom pohľade sa jej zakaždým podlomili kolenná a – jednoducho nie. „Myslela som, že si to už konečne pochopila.“

„Pochopila. Preto som ti nič nechcela povedať.“ Steffi si prekrížila ruky. „Prinútila si ma.“

To bola pravda. V mysli sa jej opäť vybavila Loganova tvár a ako vždy potáhovala za nitky jej nezmyselnej túžby.

Pamätala si každý detail jeho tváre, ktorá sa jej vryla do pamäti ešte v období, keď so Steffi a Peyton trávili v ich dome celé hodiny. Polodlhé blond vlasy, jednou z výhod ktorých bolo, že rozčuľovali jeho otca, prenikavé zelené oči, ktoré v tme žiarili ako fosfor, aristokratický profil, ktorý sa hodil k významnému postaveniu ich rodiny. Všetko toto a prekvapivo prívetivý úsmev. *Logan Alder Prescott*. Dokonca aj zvuk jeho mena by patrila na vysvietenú markízu.

Od ich prvého stretnutia, keď mala ledva trinásť rokov, snívala o tom, že jej raz vyzná lásku. Splnil jej aspoň to, že bol prvý chlapec, ktorý ju pobožkal. O jej želaní nevedel – teda aspoň v to dúfala. Mala vtedy pätnásť a on ju pobožkal len preto, lebo ju po všetkých tých operáciách

lutoval. Už len pri pomyslení na jeho jemné pery sa jej panva rozochvela, akoby ju tam opäť zasiahla guľka.

V snahe zbaviť sa všetkých myšlienok na Logana potriasla hlavou. „Zastavím sa u pani Brewsterovej a navrhnem jej cenu za prerobenie kúpeľne. No taktiež musíme naškrabať peniaze na reklamu a obnovenie webovej stránky a ty musíš čo najskôr zohnať nejaký renovačný projekt. Slúb mi, že si v rozpočte vyhradíme sumu na prenajatie priestorov...“

Jej monológ prerušilo zaklopanie na dvere.

„Steffi, mohla by si otvoriť? Ešte nie som oblečený,“ zakričal zhora Ryan.

„Iste.“ Ešte než Steffi vstala od stola a zmizla za rohom, zdvihla ukazovák, a mlčky tak prosila Claire o trepezlivosť.

Claire si pridala do posledného kúska čokolády ďalšiu porciu šľahačky a trochu si nastriekala aj na prst, pričom ďakovala Bohu za svoj úžasný metabolizmus. Z druhej izby k nej doľahol Steffin prekvapený hlas: „Ach, nečakali sme ťa tak skoro.“

„Dúfam, že to nie je problém,“ odpovedal Logan svojím nezameniteľným barytónom.

Claire zabehlo, pričom vyprskla na stôl kúsok šľahačky a horúcej čokolády. Rýchlo schmatla servítku a začala stôl utierať, no so zahmlenými očami jej to veľmi nešlo.

Logan si všimol, že Steffi je nervózna. Ešte vždy stála vo dverách a len na sekundu sa obzrela cez plece. Musel sa uškrnúť, keď si pomyslel, že sa z neho možno práve stal votrelec. „Vyrušujem?“

Prevrátila oči a pobúchala ho po pleci, no aj tak mu jej nervózne úsmev neušiel. „Nie... Ryan sa hore prezlieka.“

Uhm. Presne tak ako predpokladal. Napadlo mu, že títo dvaja mali čo dobiehať. Na strednej boli do seba

zbláznení, no nikdy by mu nenapadlo, že jej Ryan bude schopný odpustiť, keď mu na výške zmizla zo života. Ak Ryan odpustil Steffi, potom tu bola istá nádej, že jedného dňa Claire odpustí Peyton.

V prostredí, v ktorom sa zvyčajne pohyboval, ľudia na vernosť veľmi neverili... a vlastne ani na priateľstvo. To, čo jeho sestra urobila Claire, ho však napriek tomu šokovalo. Hlavne keď vzal do úvahy minulosť Orgovánovej ligy. Svoju sestru však ľúbil a veľmi dobre vedel, že svoje správanie oľutovala, priateľka jej chýbala a veľmi sa s ňou chcela uzmierniť. Keďže videl, ako posledných pár mesiacov trpela, rozjímal nad svojou smrteľnosťou a túžila veci napraviť pre prípad, že by umrela, zúfalo jej túžil pomôcť získať si Clairino odpustenie.

„Môžem ísť ďalej, alebo tu mám radšej počkať, kým mi odmrzne zadok?“ Zažartoval a strčil si ruky do vreciek na kabáte.

„Prepáč!“ Steffi sa usmiala a ustúpila od dverí. „Pod ďalej. Ja, uhm, ja...“

Naľavo niečo zašramotilo, no obývačka bola prázdna. A útulná.

Logan zahvízdal a zadíval sa na cikcakový tieň, ktorý vrhala priečka na francúzskom okne. Z oválneho zrkadla na stene sa odrážalo príjemné medové svetlo. V celej miestnosti vládol kontrast medzi drsnými a jemnými povrchovými štruktúrami. „Je to tu dokonalé, Steffi.“

Izbe dominoval obrovský kozub a jeho zrekonštruované priečelie. Väčšinu priestoru zaberá tmavomodrý rohový gauč, na ktorom sa vynímali rôznorodé vankúše v koralových farbách. Jeho pozornosť však upútala výšivka s Ryanovým, Steffiným a Emminým menom v tvare srdca.

„Predpokladám, že to tu zariadovala Claire.“ Z miestnosti sálalo teplo a láska – dve veci, ktoré v jeho byte očividne chýbali. Niežeby ich potreboval. Spontánny život

sa predsa nedal žiť za latkovým plotom zároveň s výhodami pohodlného predmestského života. Popoludnie strávené s jeho rodičmi ho v tom len utvrdilo.

„Áno.“ Steffi sa zmenil výraz tváre a odkašľala si. „Vie, ako veciam dodať istú osobitosť, ako napríklad tamten vyšívaný vankúš.“

„Neprekvapuje ma to.“ Pamätal si, že Claire bola vždy vnímavá a venovala pozornosť detailom, ako vtedy, keď mu na šestnásty narodeniny darovala novú knihu od Lee Childa. Zabalila ju do stránky zo stolového kalendára, na ktorej červeným perom zvýraznila dátum jeho narodenín, obviazala balíček červenou stužkou a nechala mu ho na posteli. Krátka správa, ktorú k nej priložila, prezrádzala, že si všimla, ako si v knižnici číta príbehy o Jackovi Reacherovi, pravdepodobne preto, lebo jeho rodičia neschvalovali čítanie beletrie.

Znepokojilo ho, že ho niekto pozoroval, no súčasne mu to pripadalo nesmierne milé. Väčšina žien v jeho živote ho vôbec nepoznala a ani sa o to nesnažili. Zaujímala ich len jeho tvár, peniaze a meno. Claire bola vždy iná.

Prešiel sa po útulnom priestore, ktorý mu pripadal na míle vzdialený od formálneho príbytku, ktorý nazýval domovom.

Prstami prešiel po mäkkom gauči, potom sa presunul ku kozubovej rímse, aby si prezrel vystavené fotografie. Určite to budú nudné momentky odfotené telefónom. Vždy ho hnevalo, keď sa ľudia neobťažovali zachytiť zaujímavé zábery. Nestihol ich však kriticky ohodnotiť, pretože pohyb na jeho pravej strane odklonil jeho pozornosť ku... Claire.

Zovrel kozubovú rímsu.

Vždy bola s tým svojím milým úsmevom chutná, no niečo sa na nej zmenilo. Svetlý melír. Dlhší strih, pri ktorom jej vlasy dopadali na ramená. Svetlejšia farba sa nehodila k odtieňu jej pokožky tak dobre ako jej prirodzená

farba, no nevyzerala zle. Jej oči zostali chvalabohu rovnaké.

Väčšina ľudí by ich nazvala nezábudkovými. On nie. Keď si odmyslel rozšírené zreničky, farba Clairiných očí sa neustále menila z arktickej modrej na tyrkysovú a potom kobaltovú – s občasnými zábleskami bielej, vďaka ktorým sa krásne ligotali – a orámované boli námorníckou modrou. Rýchly pohľad mu potvrdil, že sú stále také okrúhle a vlúdne ako kedysi, no už neboli dôverčivé.

Meravo sedela vedľa Rosie, suveníru od psychopata. Od tej nešťastnej streľby v obchodnom dome Yankee Crossing Outlets, ktorá ju pripravila o kariéru tenistky, bola tá stará palica jej talizmanom sily a prežitia. Vždy však bolo lepšie prísť o kariéru ako o život.

Ich malým mestečkom otriaslo, že sa niekto z nich stal obeťou nezmyselného násilia, a tak všetci spoločne vytvorili okolo McKennovcov akúsi ochrannú bariéru. Hoci mala Claire vtedy iba pätnásť rokov, nikdy si nevšimol, že by sa ľutovala, aj napriek tomu, že musela opustiť rady nádejných tenistov. Keď sa opäť učila chodiť, nikdy sa nezrútila ani nevzdala. Vo svojej prirodzenej tichosti im všetkým ukázala viac bojovnosti, ako on kedykoľvek počas svojho života v sebe potreboval nazhromaždiť.

Jej odvaha na neho zapôsobila viac, ako si šestnásťročný chlapec uvedomoval. Ešte aj dnes pri nej pociťoval rozpačitú úctu, pri ktorej sa mu zakaždým rozbúšilo srdce.

„Claire.“ Kývol na ňu, neprirodzene neschopný slova. Dúfal, že na ňu čoskoro natrafí, no tak ako si to plánoval on, nie ona. Nie takýto nepripravený. Koniec koncov, mal predsa plán. Taký, ktorý si vyžadoval starostlivú osnovu. Peyton nesklame. A ak má pritom stráviť nejaký čas s Claire a opäť sa s ňou zblížiť, to mu nespôsobovalo žiadne ťažkosti.

„Logan.“ Hlas jej preskočil. Pri ich rozhovoroch sa jej to stávalo často. Niekedy sa zakoktávala. Rozkošné.

Pravdupovediac, páčilo sa mu, že ju privádza do rozpakov. Nehrala to – ďalšia vec, ktorá mu u väčšiny dievčat chýbala.

„Nechcel som vás vyrušiť.“ Rukou ukázal po miestnosti. „No keďže si tu, dovoľ, aby som ti zložil poklonu. Všetko je tu úžasné. Nedokážem si predstaviť, ako to tu vyzeralo za čias starej pani Weberovej.“

„Vďaka.“ Pohrávala sa s končekmi vlasov, ktoré boli len o pár centimetrov dlhšie ako tie jeho. „So Steffi máme podobný vkus, takže to bolo jednoduché.“

„Je to tu naozaj útulné, na rozdiel od môjho múzea v meste.“ Naschvál sa vyhýbal chladnému pohľadu, ktorý naňho upierala Steffi. „Azda by si mohla zariadiť aj môj byt, aby lepšie odrážal moju povahu.“

„Ale múzeum sa k tebe predsa dokonale hodí,“ zatrpknuto odpovedala Claire. „Môžeš si tam vystaviť všetky fotografie, aby si spravil dobrý dojem na zástupy svojich priateľiek.“

Trhlo ním. Keď ju pred pár mesiacmi stretol v meste, snažila sa od neho utiecť. Napadlo mu hneď niekoľko dôvodov, prečo to tak bolo. Nikdy by si však nepomyslel, že by sa kvôli Peyton mohli zmeniť aj jej city k *nemu*.

Strata jej náklonnosti ho zasiahla.

Nemohla mu predsa vyčítať, že sa stará o sestru. A možno tentoraz vôbec nešlo o Peyton. Celé roky privádzal na rôzne spoločenské udalosti, na ktorých ho jeho rodina očakávala, iné dievča. Po tom, čo sa jej stalo s Toddom, už pravdepodobne nemala na podobné záležitosti trpezlivosť.

Nech už to bolo akokoľvek, jej pichľavá poznámka ho vyprovokovala. „Asi starnem. Ktovie, možno budem jedného dňa nasledovať Ryanov príklad a založím si rodinu.“

Zasmiala sa, potom si rukou zakryla nos a ústa a zašomrala: „Prepáč.“